

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, <https://www.finarbitr.cz>

Navrhovatel

Zástupce

JUDr. Jaroslav Novák, Ph.D.
advokát
IČO 668 49 331
Trojanova 2022/12
12000 Praha 2

Instituce

Česká pojišťovna a.s.
IČO 452 72 956
Spálená 75/16
11000 Praha 1

Zástupce

Mgr. Robert Němec, LL.M.
advokát
IČO 662 41 821
Jáchymova 26/2
11000 Praha 1

Č. j. FA/SR/ZP/971/2017 - 29

Praha 26. 11. 2018

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 18. 9. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci určení neplatnosti pojistné smlouvy č. ■ ze dne 30. 7. 2008 a vydání bezdůvodného obohacení ve výši 135.000 Kč s příslušenstvím, o námitkách Instituce ze dne 27. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 14, a námitkách Navrhovatele ze dne 29. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 15, proti nálezu finančního arbitra ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11, takto:

- I. **Námitkám navrhovatele, ■, doručeným finančnímu arbitrovi dne 29. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 15, proti nálezu finančního arbitra ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11, se částečně vyhovuje a nález finančního arbitra ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi ve výroku III. mění a po změně zní:**

Instituce, Česká pojišťovna a. s., je povinna navrhovateli, ■, zaplatit částku ve výši 59.835,70 Kč (slovy padesát devět tisíc osm set třicet pět korun českých sedmdesát haléřů) s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 34.781,62 Kč ode dne 2. 9. 2017 do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci nálezu.

- II. **Nález finančního arbitra ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi ve výroku I. mění a po změně zní:**

Řízení o platnosti smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení z úrazového pojištění a pojištění zproštění od placení sjednaného v pojistné smlouvě č. ■, kterou dne 30. 7. 2008 uzavřeli navrhovatel, ■, a instituce, Česká pojišťovna, a. s., IČO 45272956, se sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1, se podle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi zastavuje.

- III. **Námitky instituce, Česká pojišťovna a.s., IČO 45272956, se sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1, doručené finančnímu arbitrovi dne 27. 8. 2018,**

č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 14, proti nálezu finančního arbitra ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11, a zbývající námítky navrhovatele, ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 29. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 15, proti nálezu finančního arbitra ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi ve výroku II., IV. a V. potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá určení neplatnosti pojistné smlouvy, kterou s Institucí uzavřel, mimo jiné pro rozpor se zákonem a neurčitost, a vydání bezdůvodného obohacení z neplatné pojistné smlouvy se zákonným úrokem z prodlení.

Finanční arbitr rozhodl ve sporu mezi Navrhovatelem a Institucí nálezem ze dne 13. 8. 2018, č. j. FA/SR/ZP/917/2017 – 11 (dále jen „Nález“).

Finanční arbitr zjistil, že dne 30. 7. 2008 uzavřel Navrhovatel s Institucí pojistnou smlouvu č. ■ označenou jako *Životní pojištění PROFI Invest*, s počátkem pojištění dne 1. 8. 2008 a pojistnou dobou 28 let, ve které si sjednali investiční životní pojištění pro případ smrti nebo dožití Navrhovatele, pojištění zproštění od placení a úrazové pojištění (pojištění smrti následkem úrazu, pojištění trvalých následků úrazu včetně progresivního plnění, pojištění doby nezbytného léčení úrazu), s celkovým ročním běžným pojistným ve výši 15.000 Kč, z toho za úrazové pojištění činí měsíční pojistné 233 Kč. V případě smrti pojištěného (Navrhovatele) se Instituce zavázala vyplatit oprávněné osobě pojistnou částku ve výši 150.000 Kč a kapitálovou hodnotu pojištění a v případě dožití se konce pojistné doby vyplatit Navrhovateli kapitálovou hodnotu pojištění (dále jen „Pojistná smlouva“).

Finanční arbitr zjistil, že Pojistná smlouva obsahuje prohlášení pojistníka, že „*[j]ako pojistník potvrzuji, že jsem při uzavření pojistné smlouvy převzal(a) Všeobecné pojistné podmínky pro životní pojištění schválené představenstvem České pojišťovny a.s. dne 14.9.2004 pod č.j. 4... a Doplňkové pojistné podmínky pro sjednaná pojištění a byl(a) s nimi seznámena*“. Finanční arbitr nezjistil, že by se součástí Pojistné smlouvy nestaly Všeobecné pojistné podmínky pro životní pojištění schválené představenstvem České pojišťovny a.s. dne 14. 9. 2004 pod č. j. 4 (dále jen „Všeobecné pojistné podmínky“) a Doplňkové pojistné podmínky životního pojištění (dále jen „Doplňkové pojistné podmínky“).

Finanční arbitr v řízení zjistil, že smluvní ujednání Doplňkových pojistných podmínek, konkrétně čl. 1 bod 3.1 a 3.2 Doplňkových pojistných podmínek o nákladech, která stanoví, že „*3.1. Pojistitel je oprávněn od data počátku pojištění první den každého zúčtovacího období snižovat kapitálovou hodnotu pojištění o počáteční a správní náklady stanovené podle pojistně technických zásad pojistitele. 3.2. Pojistitel je oprávněn započítat pojistníkovi inkasní náklady za každé zaplacené pojistné.*“, čl. 1 bod 1.6 a 1.7 Doplňkových pojistných podmínek, která upravují strhávání rizikového pojistného tak, že „*1.6. Pojistitel je oprávněn od data počátku pojištění první den každého zúčtovacího období snižovat kapitálovou hodnotu pojištění o rizikové pojistné za základní pojištění. 1.7. Rizikové pojistné za základní pojištění stanoví pojistitel podle pojistně technických zásad pojistitele, především s ohledem na pohlaví a věk pojištěného, pojistnou částku platnou pro aktuální zúčtovací období a na zdravotní stav pojištěného k datu sjednání pojištění nebo k datu poslední změny pojistné částky nebo pojistného*“, jsou neplatná podle § 37 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném ke dni uzavření Pojistné smlouvy (dále jen „starý občanský zákoník“), protože jsou neurčitá.

Při posuzování oddělitelnosti neplatných smluvních ujednání od ostatních částí Pojistné smlouvy finanční arbitr musel dovést neplatnost Pojistné smlouvy jako celku, neboť nezjistil, že by bylo možné oddělit neplatná ujednání o nákladech a rizikovém pojistném od ostatních ujednání Pojistné smlouvy, protože nedovodil vůli Instituce uzavřít Pojistnou smlouvu, která by poskytovala Navrhovateli pojistnou ochranu a správu investice bezúplatně.

Po posouzení námítky promlčení, kterou Instituce v řízení důvodně vznesla k nároku Navrhovatele na vydání bezdůvodného obohacení, finanční arbitr dospěl k závěru, že Instituce je povinna vydat Navrhovateli bezdůvodné obohacení ve výši 46.370,70 Kč a úrok z prodlení z částky 34.246,34 Kč od dne 2. 12. 2017 do zaplacení.

Protože finanční arbitr nezjistil, že by pojištění sjednané Pojistnou smlouvou bylo ukončeno a Navrhovatel nebyl povinen hradit pojistné, dovedl právní zájem Navrhovatele na určení neplatnosti Pojistné smlouvy ve výroku Nálezu.

Finanční arbitr je příslušný řešit pouze spory ze životního pojištění. Navrhovatel a Instituce si však v Pojistné smlouvě současně sjednali i úrazové pojištění (pojištění smrti následkem úrazu, pojištění trvalých následků úrazu včetně progresivního plnění, pojištění doby nezbytného léčení úrazu) a pojištění zproštění od placení. K řešení části sporu o platnost tohoto úrazového pojištění a pojištění zproštění od placení a vydání případného bezdůvodného obohacení z úhrad za tato pojištění finanční arbitr příslušný není, a proto řízení v části týkající se úrazového pojištění podle § 9 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a) zákona o finančním arbitrovi zastavil.

2. Námítky Navrhovatele

Navrhovatel napadá výrok I., II. a IV. Nálezu a výrok III. Nálezu, který považuje za nesprávný co do úroků z prodlení.

Navrhovatel namítá, že v případě absolutní neplatnosti Pojistné smlouvy jako celku nemohlo být platně uzavřeno doplňkové pojištění, a proto považuje rozhodnutí finančního arbitra za nezákonné a nepřezkoumatelné, když v této části řízení zastavil. Navrhovatel argumentuje, že smlouva o doplňkovém pojištění nemůže samostatně existovat a navrhuje, aby finanční arbitr rozhodl i o neplatnosti této části Pojistné smlouvy.

Navrhovatel dále namítá zásadní rozpor mezi obsahem Pojistné smlouvy a vůlí Instituce, kdy písemné znění Pojistné smlouvy neumožňuje Instituci účtovat náklady a rizikové pojistné, ačkoliv tak od počátku trvání Pojistné smlouvy činila. Navrhovatel argumentuje, že si s Institucí v Pojistné smlouvě sjednali, že pojistného bude alokováno výhradně do kapitálové hodnoty negarantované tvořené podílovými jednotkami fondů. Navrhovatel odkazuje na pojistné podmínky, ze kterých vyplývá, že o poplatky a náklady je snižována pouze kapitálová hodnota s garantovanou technickou úrokovou mírou, Pojistná smlouva tedy neumožňovala účtování správních, počátečních nebo inkasních nákladů ani rizikového pojistného. Navrhovatel s ohledem na toto faktické jednání Instituce usuzuje, že Instituce neuzavřela Pojistnou smlouvu s vážnou vůlí způsobit právní účinky Pojistnou smlouvou předvídané a dovozuje úmysl Instituce se bezdůvodně obohatit.

Navrhovatel argumentuje, že úmysl Instituce se bezdůvodně obohatit dokazuje také to, že Instituce nejpozději od zveřejnění úředního sdělení České národní banky k některým informačním povinnostem ze dne 2. 5. 2012 v částce 6/2012, publikovaném dne 14. 5. 2012, věděla, že Pojistnou smlouvu uzavřela s Navrhovatelem v rozporu se zákonem.

Navrhovatel opakovaně namítá rozpor námítky promlčení vznesené Institucí s dobrými mravy a tvrdí, že se s ní finanční arbitr nevypořádal. Navrhovatel opakuje, že Pojistná smlouva byla uzavřena za použití nekalých obchodních praktik, když Instituce Navrhovatele neinformovala o nákladové, rizikové a investiční složce pojistného. Instituce nemohla být

podle Navrhovatele v dobré víře, když věděla, že Navrhovatel celé pojistné alokoval do negarantované kapitálové hodnoty, a přesto ji InSTITUTE snižovala o náklady a rizikové pojistné. Navrhovatel namítá, že se finanční arbitr nevypořádal ani s tvrzeními Navrhovatele o mylném informování o spořicí charakteru Pojistné smlouvy nebo námitkou, že InSTITUTE předložila zjevně nesprávné výpočty počátečních nákladů.

Navrhovatel dále namítá, že finanční arbitr nezjistil dostatečně skutkový stav, když nezjistil stav zaplaceného pojistného ke dni vydání Nálezu. Navrhovatel argumentuje, že finanční arbitr je povinen rozhodovat na základě skutkového a právního stavu platného v době vydání rozhodnutí a tvrdí, že si finanční arbitr měl vyžádat primárně po InSTITUTE předložení aktuálního přehledu plateb pojistného.

Navrhovatel rozporuje zamítnutí části jeho nárok na zákonný úrok z prodlení a namítá, že ho finanční arbitr neupozornil na neprokázání data doručení výzvy k nápravě InSTITUTE a žádá přiznání zákonného úroku z prodlení od 17. 8. 2017.

Jelikož se finanční arbitr nevypořádal se všemi námitkami Navrhovatele, považuje Navrhovatel Nález za nepřezkoumatelný a nezákonný, a proto se dovolává postupu finančního arbitra podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. aby Nález ve výroku IV. zrušil a věc znovu projednal v prvostupňovém řízení.

K námitkám InSTITUTE se Navrhovatel vyjádřit nechtěl.

K výzvě finančního arbitra Navrhovatel doložil platby pojistného a reakci InSTITUTE na výzvu k nápravě ze dne 17. 8. 2017.

3. Námítky InSTITUTE

Námítky InSTITUTE směřují proti výrokům II., III. a V. Nálezu.

InSTITUTE odmítá závěr finančního arbitra o neurčitosti Pojistné smlouvy, resp. jejich ujednání o počátečních a správních nákladech a opakuje, že Navrhovatel byl o existenci počátečních a správních nákladů informován v čl. 1 bod 3 Doplnkových podmínek, který je podle InSTITUTE dostatečně určitý. InSTITUTE dále opakuje, že součástí pojistného jsou přirozeně i náklady související s Pojistnou smlouvou, stanovené podle pojistně technických zásad takovým způsobem, aby jejich výše umožňovala InSTITUTE splnit své závazky obsažené v Pojistné smlouvě, přičemž v době uzavření Pojistné smlouvy InSTITUTE nevyplývala povinnost o těchto zásadách Navrhovatele informovat.

Podle ujednání čl. 2. 6 Doplnkových pojistných podmínek InSTITUTE závazky spojené s Pojistnou smlouvou, tj. rizikové pojistné, počáteční, správní a jiné náklady, hradí pouze z kapitálové hodnoty s garantovanou technickou úrokovou mírou. V souladu s tímto ujednáním tak lze až zbývající část běžného pojistného považovat za část určenou ke klientem zvolené alokaci. Nikdy proto nemůže dojít k situaci, že by bylo pojistné alokováno jinak než podle pokynu klienta.

Pokud jde o běh promlčecí doby, InSTITUTE nesouhlasí se závěrem finančního arbitra, že Navrhovatel získal vědomost o neplatnosti Pojistné smlouvy a vzniku bezdůvodného obohacení v pozdějším okamžiku než při uzavření Pojistné smlouvy, neboť Navrhovateli byly všechny skutečnosti, kterými nyní její neplatnost odůvodňuje, známy právě při sjednání smluvního vztahu. Argumentace Navrhovatele, stejně jako právní posouzení finančního arbitra, se opírá pouze o obsah smluvní dokumentace, přičemž není sporu o tom, že by ji Navrhovatel neobdržel.

InSTITUTE pro případ, že finanční arbitr setrvá na právním posouzení Pojistné smlouvy jako absolutně neplatné, uzavírá, že se na úkor Navrhovatele co do účtovaných počátečních

nákladů ve výši 12 564 Kč obohatil pojišťovací zprostředkovatel a nikoliv Instituce, neboť jemu Instituce tuto finanční částku vyplatila jako odměnu za sjednání Pojistné smlouvy.

Pokud jde o námitky Navrhovatele, odmítá Instituce tvrzení Navrhovatele, že se úmyslně obohatila na jeho úkor, neboť je přesvědčena o platnosti Pojistné smlouvy. Stejně tak odmítá, že by úmyslně nespecifikovala výši nákladů, poplatků a rizikového pojistného, když jejich existence vyplývá z Všeobecných a Doplnkových pojistných podmínek. Instituce dále argumentuje, že námitku promlčení vnesla pouze jako obranu proti právním krokům Navrhovatele, neboť je přesvědčena, že Navrhovatel jedná účelově, když o tvrzených důvodech absolutní neplatnosti musel vědět již v okamžiku sjednání Pojistné smlouvy.

Instituce k výzvě finančního arbitra doložila aktualizovaný přehled plateb pojistného, které Navrhovatel uhradil, a aktualizované výpočty počátečních a správních nákladů.

4. Řízení o námitkách

Zákon o finančním arbitrovi zaručuje podle § 16 odst. 1 stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu; včasné podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nálezu potvrdí nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele a Instituce jako přípustné odůvodněné námitky ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81, 82 a 83 správního řádu.

Finanční arbitr nepovažuje za nutné znovu definovat a vykládat sporná ujednání Pojistné smlouvy tak, jak učinil v Nálezu ani vyjadřovat se k těm námitkám, které účastníci řízení vnesli již v řízení před vydáním Nálezu a nedoložili je jinými podklady. Smyslem vypořádání tvrzení účastníků řízení a hodnocení podkladů v řízení před finančním arbitrem není, stejně jako v řízení soudním, podrobné vyvracení každého tvrzení účastníků a provádění každého předloženého či označeného podkladu. V tomto směru finanční arbitr odkazuje na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vnesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“.

Tvrzení Navrhovatele, že se finanční arbitr s některými jeho námitkami v Nálezu nevypořádal tak není pravdivé, neboť finanční arbitr v souladu s citovaným rozhodnutím Ústavního soudu svou ucelenou argumentací vypořádal námitky Navrhovatele beze zbytku. Pokud jde o Navrhovatelem žádaný postup podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, tj. aby finanční arbitr zrušil Nález ve výroku IV. a věc projednal v novém řízení, nejsou pro něj nejen splněny podmínky, ale ani jej zákon o finančním arbitrovi neumožňuje. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi může finanční arbitr nálezu pouze potvrdit nebo změnit.

Finanční arbitr vedle posouzení správnosti Nálezu vzhledem k podaným Námitkám Navrhovatele a Instituce současně posoudil, zda v řízení postupoval v souladu se zákonem a ostatními právními předpisy, především zda byl k vydání Nálezu příslušný, zda nepřekročil svou pravomoc, zda v řízení postupoval v souladu s procesně-právními předpisy, zejména zda dbal a šetřil práv účastníků řízení, jednal v souladu se zásadou legitimního očekávání,

nezneužil správního uvážení, účastníky řízení řádně poučoval či zda neporušil některou další ze základních zásad činnosti správních orgánů vtělených do úvodních ustanovení správního řádu, případně jestli k takovému závěru není alespoň důvodné podezření.

Finanční arbitr ve věci samé v mezích své pravomoci a působnosti dané zákonem o finančním arbitrovi rozhodl dne 13. 8. 2018 Nálezem, tedy takovou formou rozhodnutí, kterou mu ukládá § 15 zákona o finančním arbitrovi. Vzhledem k povaze věci, její složitosti žádostem o prodloužení lhůty ze strany Instituce a průběžnému doplňování argumentace ze strany Navrhovatele je finanční arbitr toho názoru, že v řízení postupoval bez průtahů a rozhodl v přiměřené lhůtě (§ 6 správního řádu, § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi). Finanční arbitr rozhodl Nálezem podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy (§ 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, § 2 odst. 4 správního řádu).

Nález obsahuje jak výrokovou část, tak detailní odůvodnění a poučení účastníků řízení (§ 15 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi). Odůvodnění Nálezu zachycuje veškeré úvahy finančního arbitra a provedené právní posouzení zjištěného skutkového stavu, včetně uvedení všech právních předpisů, které finanční arbitr aplikoval, a vypořádání se se všemi relevantními podklady, které měl finanční arbitr k dispozici od účastníků řízení, případně které si v řízení i sám vyžádal.

Finanční arbitr po posouzení průběhu řízení a všech úkonů v řízení s ohledem na výše uvedené nezjistil, že by v řízení nepostupoval v souladu s právními předpisy a nerespektoval při tom rovněž zásady řízení před finančním arbitrem podle zákona o finančním arbitrovi a zásady správního řízení obsažené v § 2 – 8 správního řádu.

4.1 Příslušnost finančního arbitra

V § 1 odst. 1 písm. e) zákona o finančního arbitra je vymezena příslušnost finančního arbitra, že „[k] rozhodování sporu spadajícího jinak do pravomoci českých soudů je příslušný též finanční arbitr (dále jen „arbitr“), jedná-li se o spor mezi spotřebitelem a pojistitelem nebo pojišťovacím zprostředkovatelem při nabízení, poskytování nebo zprostředkování životního pojištění“.

Finanční arbitr je tedy příslušný řešit pouze spory ze životního pojištění.

Podle § 54 zákona o pojistné smlouvě je životní pojištění pojištěním pro případ smrti, dožití se určitého věku nebo dne určeného smlouvou jako konec pojištění, anebo pro případ jiné skutečnosti týkající se změny osobního postavení člověka. Za pojištění změny osobního postavení člověka se např. považuje svatební pojištění, pojištění narození dítěte. Pojištění pro případ úrazu nebo nemoci je sice stejně jako životní pojištění podkategorie pojištění osob, zákon o pojistné smlouvě ho však upravuje samostatně v § 60 a násl. resp. § 62 a násl. Obdobnou úpravu obsahuje i § 2833 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, který zákon o pojistné smlouvě (i starý občanský zákoník) s účinností od 1. 1. 2014 nahradil a který obsahuje právní definici životního pojištění v okamžiku rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí.

Pojistná smlouva, která je předmětem tohoto sporu, obsahuje životní pojištění (pojištění pro případ smrti nebo dožití) a současně úrazové pojištění (pojištění smrti následkem úrazu, pojištění trvalých následků úrazu včetně progresivního plnění, pojištění doby nezbytného léčení úrazu) a pojištění zproštění od placení. Tato neživotní pojištění (úrazové pojištění a pojištění zproštění od placení) konzumovala část pojistného placeného měsíčně Navrhovatelem na základě Pojistné smlouvy. Finanční arbitr není příslušný řešit platnost úrazového pojištění ani pojištění zproštění od placení sjednaných v Pojistné smlouvě a není

ani příslušný rozhodnout o vydání pojistného, které slouží na úhradu úrazového pojištění a pojištění zproštění od placení. Pokud by tedy v Nálezu finanční arbitr o neživotním pojištění a o pojistném zaplaceném za neživotní pojištění rozhodl, bylo by jeho rozhodnutí v této části nicotné podle § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 77 odst. 1 správního řádu, neboť by finanční arbitr rozhodl o něčem, k čemu nebyl věcně příslušný. Toto odpovídá i čl. 2 odst. 2 Listiny práv a základních svobod, který stanoví, že „[s]tátní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví“.

Finanční arbitr tedy rozhodl správně, když v Nálezu výrokem I. řízení v části úrazového připojištění zastavil. S ohledem na zjištění, že v Pojistné smlouvy bylo sjednáno i pojištění zproštění od placení, které není životní pojištění, finanční arbitr mění výrok I. Nálezu a zastavuje pro svoji nepříslušnost i část řízení o pojištění zproštění od placení.

4.2 *Neplatnost ujednání o nákladech a rizikovém pojistném*

Vzhledem ke skutečnosti, že v Námitkách Instituce pouze opakuje argumenty, které již finanční arbitr vypořádal v Nálezu, finanční arbitr pouze ve stručnosti shrnuje, že počáteční a správní náklady, stejně jako rizikové pojistné, musí být upraveny takovým způsobem, ze kterého bude nepochybná jejich výše, např. jako 10 % ročního pojistného nebo formou konkrétního vzorce, na základě kterého by byla výše těchto nákladů určitelná atd.

V opačném případě, což je právě případ článků 1 bod 3.1, 3.2, 1.6 a 1.7 Doplňkových pojistných podmínek, které nedávají jakékoliv výkladové vodítko pro určení jejich faktické výše, nelze než taková smluvní ujednání považovat za neurčitá ve smyslu § 37 odst. 1 starého občanského zákoníku, a tedy neplatná.

Finanční arbitr je přesvědčen, že odkazují-li ujednání Doplňkových pojistných podmínek na dokument (pojistně technické zásady) obsahující způsob výpočtu nákladů a rizikového pojistného, který je Navrhovatelí objektivně nepřístupný a se kterým Instituce Navrhovatele před uzavřením smlouvy neseznámila, jedná se o způsob ujednání nákladů a rizikového pojistného, který je neurčitý.

Finanční arbitr tak setrvává na závěru, že ujednání čl. 1 bodu 1.6, 1.7, 3.1 a 3.2 Doplňkových pojistných podmínek o strhávání rizikového pojistného, počátečních a správních nákladů jsou neurčitá a tudíž neplatná ve smyslu § 37 odst. 1 starého občanského zákoníku.

4.3 *Nezjištění skutkových okolností*

K námitce Navrhovatele o nezjištění přesné výše zaplaceného pojistného finanční arbitr odkazuje, že důkazy by především měl předkládat ten účastník řízení, který se něčeho dovolává. Zákon o finančním arbitrovi neukládá, aby finanční arbitr vyžadoval doklady pouze po instituci a nikoliv po navrhovatelí, naopak podle § 10 odst. 1 písm. d) zákona o finančním arbitrovi má návrh na zahájení řízení obsahovat důkazy, tj. zákon o finančním arbitrovi počítá s tím, že navrhovatel bude skutečnosti aktivně dokládat.

Finanční arbitr chápe procesní opatrnost Navrhovatele, který dále platí pojistné i do Pojistné smlouvy, o které je přesvědčen, že je neplatná, ale vzhledem k tomu, že toto je procesní rozhodnutí Navrhovatele, je třeba, aby Navrhovatel vzal na vědomí i jeho důsledky, tj. pokud Navrhovatel stále pojistné platí, je nezbytné, aby ho po každé platbě sám bez výzvy dokládal. Finančnímu arbitrovi není známa jakákoliv překážka bránící Navrhovatelí, aby potvrzení o každé platbě pojistnému finančnímu arbitrovi zaslal.

Finanční arbitr nemůže u rozhodování o výši bezdůvodného obohacení presumovat, že Navrhovatel platí pojistné, ale může pouze přiznat bezdůvodné obohacení, které bylo v řízení prokázáno. Samotná skutečnost, že pojištění sjednané Pojistnou smlouvou trvá, jakkoliv neprokazuje skutečnost, že Navrhovatel platí pojistné, neboť finanční arbitr z úřední

činnosti ví, že pojistník nemusí platit pojistné mnoho měsíců, než dojde k zániku pojistné smlouvy pro neplacení, nebo se pojistník může s pojistitelem dohodnout na splátkovém kalendáři (tj. být v platbách pojistného v prodlení, aniž by to bylo spojeno se zánikem pojistné smlouvy) nebo může pojistná smlouva přejít do redukce, tj. stavu, kdy pojistník není povinen platit pojistné.

Ustanovení § 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi říká, že „[p]ři svém rozhodování vychází arbitr ze skutkového stavu věci“, není možný jiný výklad, než ten, že při svém rozhodování vychází arbitr z doloženého stavu věci.

Finanční arbitr uzavírá, že rozhodl věcně správně, když přiznal Navrhovateli jen vydání bezdůvodného obohacení, které bylo prokázáno k datu vydání Nálezu. Finanční arbitr nepochybil ani tím, že nevyzval znovu k doložení zaplaceného pojistného, neboť je v zájmu Navrhovatele prokázat výši plateb pojistného.

K nedostatečně zjištěné výši strhávaných nákladů a poplatků finanční arbitr konstatuje, že vyzval Instituci, aby mj. „předložila .... kompletní přehled o jednotlivých sjednaných poplatcích a nákladech účtovaných na vrub zaplaceného pojistného přímo nebo formou snížení hodnoty pojistného účtu (např. prodejem podílových jednotek), vč. postupu výpočtu a fakticky stržené výše poplatků.“ Instituce se v reakci na tuto výzvu k nákladům a poplatkům vyjádřila. V Námitkách Navrhovatel vyjádřil pochybnosti o správnosti vyjádření Instituce o nákladech a poplatcích. Výše nákladů není v Pojistné smlouvě ani pojistných podmínkách stanovena a Pojistná smlouva je smlouvou o investičním životním pojištění, tj. kapitálová hodnota pojištění je ovlivněna mimo jiné výkyvy fondu, s ohledem na toto, je nesmírně obtížné ověřit, v jaké části se Instituce strhávala náklady. Bylo by rozporné se zásadou procesní ekonomie, aby finanční arbitr v Nálezu, kterým prohlásil absolutní neplatnost Pojistné smlouvy kvůli neurčitě sjednané poplatkové struktuře, dále zjišťoval, jaké všechny náklady byly účtovány a velmi složitě ověřoval jejich výši. Navíc ověření skutečnosti, zda Instituce sdělila všechny svoje stržené náklady a poplatky, by nijak meritorně neovlivnilo rozhodnutí. Finanční arbitr tedy uzavírá, že nepochybil, když neověřoval výši nákladů a poplatků sdělených Institucí.

4.4 Námitka promlčení nároků Navrhovatele

Finanční arbitr ani po opakovaném posouzení jednotlivých Navrhovatelem tvrzených důvodů, proč by měla námitka promlčení vznesená Institucí být v rozporu s dobrými mravy, nezjistil, že by v tomto případě nastaly výjimečné okolnosti, které by měly takovou intenzitu, aby zavdaly příčinu k odepření práva vznést námitku promlčení.

Finanční arbitr odkazuje na příslušné závěry Nejvyššího soudu v rozhodnutí ze dne 20. 2. 2003, sp. zn. 33 Odo 938/2002, konkrétně k získání úmyslného bezdůvodného obohacení, že je „nutno prokázat existenci vědomosti žalovaného o tom, že při uzavírání smlouvy o sdružení a při přijetí vkladu od žalobkyně musel žalovaný skutečně vědět nebo být minimálně srozuměn (úmysl nepřímý) s tím, že přijetím finanční částky na svůj účet se bezdůvodně obohacuje. Takové skutkové závěry by přitom musely vyplynout z dokazování provedeného v tomto řízení, neboť Nejvyšší soud ČR je vázán skutkovými zjištěními, která učinil na základě provedeného dokazování odvolací soud. V průběhu řízení však nebyla prokázána vědomost žalovaného o tom, že může získat bezdůvodné obohacení, a že s tímto následkem svého jednání byl srozuměn. Z dokazování naopak vyplynulo, že po uzavření smlouvy a vložení finančních prostředků žalobkyní na účet žalovaného, vyplatil žalovaný žalobkyni úroky z jejího vkladu. Nelze akceptovat názor dovolatelky, že úmysl bezdůvodně se obohatit lze dovodit již z toho, že činnost žalovaného je podle platné právní úpravy zakázána“.

Finanční arbitr v řízení nezjistil, že by se Instituce nechovala v souladu s Pojistnou smlouvou, kterou považovala za platnou, nebo že by nebyla připravena Navrhovatelé plnit v případě nastalé pojistné události. Navrhovatel své tvrzení, že Instituce měla úmysl, ať přímý nebo nepřímý, se bezdůvodně obohatit na úkor Navrhovatele, ničím nedoložil.

Instituce v dobré víře přijímala pojistné, neboť se domnívala, že přijímá pojistné do platné Pojistné smlouvy. Tuto její dobrou víru mohl narušit až dopis Navrhovatele, kterým se Navrhovatel domáhal vydání bezdůvodného obohacení z neplatné Pojistné smlouvy. Navrhovatel však dále pokračoval v placení pojistného a Instituce v souladu s tím, že kontinuálně považuje Pojistnou smlouvu za platnou, pojistné přijímala. Finanční arbitr tak konstatuje, že dobrá víra Instituce o tom, že přijaté pojistné je jejím majetkem, trvá až do pravomocného rozhodnutí, že Pojistná smlouva je neplatná.

Promlčení slouží v dlouhodobých smluvních vztazích právní jistotě, mimo jiné tím, že promlčení brání tomu, aby bylo ekonomicky velmi výhodné platnost smluvního vztahu zpochybnit (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3825/2011: *„...neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje.“*)

Finanční arbitr ani po opakovaném posouzení nezjistil, že by Instituce při vznesení námitky promlčení nebyla v dobré víře, že by přijímala pojistné od Navrhovatele s úmyslem se bezdůvodně obohatit nebo že by námitku promlčení vznesla v rozporu s dobrými mravy a odkazuje na argumentaci uvedenou v kapitole 5.6. Nálezu.

4.5 Vydání bezdůvodného obohacení

Podle § 451 starého občanského zákoníku platí, *„(1) Kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. (2) Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů.“*

Podle § 457 starého občanského zákoníku platí, že *„[j]e-li smlouva neplatná nebo byla-li zrušena, je každý z účastníků povinen vrátit druhému vše, co podle ní dostal.“*

Finanční arbitr v Nálezu dovedl, že se Instituce na úkor Navrhovatele obohatila přijatým pojistným.

Finanční arbitr současně v Nálezu vypořádal námitku promlčení nároků Navrhovatele, kterou Instituce důvodně vznesla tak, že za mezní datum rozhodné pro promlčení stanovil den 18. 9. 2014, tj. tři roky před podáním návrhu na zahájení řízení před finančním arbitrem. Finanční arbitr pak ze shromážděných podkladů zjistil Navrhovatelem uhrazené platby pojistného od 18. 9. 2014 do 19. 10. 2017. Pozdější platby Navrhovatel nedoložil, byť Pojistná smlouva trvala a byl to právě Navrhovatel, kdo byl v souladu s § 10 odst. 1 písm. d) zákona o finančním arbitrovi povinen tvrdit a dokládat úhradu dalších případných plateb pojistného. Finanční arbitr proto v Nálezu konstatoval, že se Instituce obohatila na úkor Navrhovatele o částku 46.370,70 Kč, kterou je povinna vydat.

Jelikož podle 12 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi není finanční arbitr vázán návrhem a aktivně opatřuje důkazy, finanční arbitr vyzval Instituci v průběhu řízení o námitkách, aby předložila aktualizovanou tabulku měsíčního rizikového pojistného a nákladů za dobu trvání pojištění a tabulku rozpadu lhůtního pojistného (na jednotlivá sjednaná pojištění). Současně vyzval finanční arbitr Navrhovatele, aby doložil platby pojistného.

Z předložených pokladů finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel po dni 19. 10. 2017 uhradil dne 10. 8. 2018 další platbu pojistného ve výši 15.000 Kč. Po odečtení 2 plateb měsíčního pojistného na úrazové pojištění ve výši 233 Kč, 9 plateb měsíčního rizikového pojistného za

zproštění od placení a invalidní renty ve výši 79,64 Kč a 4 plateb téhož pojištění ve výši 88,06 Kč, k jehož řešení není finanční arbitr příslušný, tak finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel na základě neplatné Pojistné smlouvy uhradil ještě (nad rámec plateb zjištěných v Nálezu) částku ve výši 13.465 Kč.

S ohledem na tuto skutečnost, finanční arbitr mění svůj závěr z Nálezu ve smyslu, že Instituce je povinna vydat Navrhovateli bezdůvodné obohacení ve výši 59.835,70 Kč, které odpovídá nepromlčenému bezdůvodnému obohacení Instituce z přijatého pojistného zaplaceného Navrhovatelem Instituci na základě neplatné Pojistné smlouvy od 18. 9. 2014 (tj. tři roky před zahájením řízení před finančním arbitrem) do 10. 8. 2018 (poslední finančním arbitrem zjištěná platba pojistného).

Pokud jde o námitku Instituce co do počátku běhu subjektivní promlčecí doby, když tvrdí, že Navrhovatel věděl o důvodech neplatnosti již v době uzavření Pojistné smlouvy, protože v tomto okamžiku měl všechny informace, na základě kterých dovozuje neplatnost Pojistné smlouvy, odkazuje finanční arbitr na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, z níž vyplývá, že okamžik, ke kterému lze vztáhnout počátek subjektivní promlčecí doby práva na vydání bezdůvodného obohacení, se váže k prokazatelné, nikoliv předpokládané, vědomosti oprávněného o skutkových okolnostech, z nichž lze dovodit, že smlouva, podle které si strany plnily, je neplatná, a že na jeho úkor došlo k bezdůvodnému obohacení a kdo je získal (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2015, sp. zn. 28 Cdo 5129/2014). Skutečnost, že Navrhovatel disponoval v okamžiku uzavření Pojistné smlouvy všemi informacemi proto, aby dovodil, že Pojistná smlouva je neplatná, je pouhým předpokladem pro to, aby Navrhovatel takovou vědomost fakticky nabyl. Nedokazuje však, že tuto vědomost skutečně a prokazatelně nabyl. Finanční arbitr proto tuto námitku Instituce odmítá a setrvává na svých závěrech, které podrobně rozvedl v kapitole 5.5 Nálezu.

K námitce Instituce, že není pasivně legitimována k vydání bezdůvodného obohacení ve výši odpovídající počátečním nákladům, protože tuto částku Instituce vyplatila pojišťovacímu zprostředkovateli za sjednání Pojistné smlouvy, finanční arbitr odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2009, sp. zn. 33 Odo 1615/2006: „[j]iž v rozsudku ze dne 5. května 2005, sp. zn. 33 Odo 351/2004, Nejvyšší soud přijal závěr, že pouze účastníci neplatné smlouvy jsou věcně legitimováni k podání žaloby na vydání bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 457 obč. zák., a to bez ohledu na skutečnost, zda v souvislosti s plněním z této smlouvy došlo k bezdůvodnému obohacení i na úkor někoho jiného. Věcná legitimace (ať už aktivní nebo pasivní) je tedy dána pouze na straně účastníků smlouvy.“, který potvrzuje, že v případě rozhodování o vydání bezdůvodného obohacení z neplatné Pojistné smlouvy je pasivně legitimovaným subjektem právě Instituce, jako smluvní strana.

4.6 K úrokům z prodlení

Podle § 517 odst. 2 starého občanského zákoníku platí, že „[j]de-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, není-li podle tohoto zákona povinen platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis“.

Právo požadovat úroky z prodlení vyplývá přímo ze zákona a jediným předpokladem, který pro vznik tohoto práva starý občanský zákoník v § 517 odst. 1 starého občanského zákoníku vyžaduje, je, aby byl dlužník s plněním svého dluhu v prodlení, protože platí, že „[d]lužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní, je v prodlení. [...]“.

První výzvu k vydání bezdůvodného obohacení z Pojistné smlouvy měl Navrhovatel učinit v okamžiku, kdy přípisem datovaným ke dni 31. 7. 2017 vyzval Instituci k nápravě a žádal „vydání bezdůvodného obohacení ve výši 135.000 Kč...a dále zaplacení nákladů právního

zastoupení ve výši dvou úkonů odpovídajících sporné částce bezdůvodného obohacení...do 15 ti dnů od doručení této výzvy“. Navrhovatel v řízení o námitkách doložil reakci Instituce na výzvu k nápravě ze dne 17. 8. 2017, ve které tvrzení Navrhovatele o neplatnosti Pojistné smlouvy odmítla a informovala ho o výši odkupného.

Jelikož Navrhovatel stanovil ve výzvě k vydání bezdůvodného obohacení 15 denní lhůtu pro plnění Instituce počínající od doručení výzvy Instituci, a jelikož nemá finanční arbitr prokázané dřívější doručení výzvy než ke dni 17. 8. 2017, kdy Instituce datovala svoji odpověď Navrhovateli, dostala se Instituce do prodlení s vydáním bezdůvodného obohacení vzniklého do dne zaslání výzvy k vydání bezdůvodného obohacení dne 2. 9. 2017.

Jak finanční arbitr podrobně rozvedl v Nálezu, úprava výše úroků z prodlení je kogentní povahy, což znamená, že se nelze od ní odchýlit. Jelikož úroky z prodlení jsou podle § 121 odst. 3 starého občanského zákoníku příslušenstvím pohledávky, mají akcesorickou povahu a sledují osud hlavní pohledávky, promlčení části nároku má proto vliv na právo na úroky z prodlení.

Povinnost Instituce platit úroky z prodlení se může vztahovat jen k nepromlčené části bezdůvodného obohacení. Instituce je povinna zaplatit Navrhovateli úroky z prodlení z částky 34.781,62 Kč, která představuje bezdůvodné obohacení Instituce z neplatné Pojistné smlouvy vyčíslené k datu výzvy k nápravě (s ohledem na její prokázané doručení).

Výši zákonného úroku z prodlení upravuje s účinností od 1. 1. 2014 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ze dne 16. 10. 2013, kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích (dále jen „Nařízení o výši úroků z prodlení“). Vztah mezi tímto nařízením a předchozím nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ze dne 8. června 1994, kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku a kterým se stanoví minimální výše nákladů spojených s uplatňováním pohledávky, ve znění změnového nařízení č. 180/2013 Sb., ze dne 26. 6. 2013, upravuje § 19 odst. 1 Nařízení o výši úroků z prodlení, které stanoví, že „[v]ýše úroku z prodlení, k němuž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení, se řídí nařízením vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení.“

Podle § 2 Nařízení o výši úroků z prodlení platí, že *[v]ýše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8 procentních bodů.*

Prvním dnem kalendářního pololetí, ve kterém došlo k prodlení s vydáním bezdůvodného obohacení, byl den 1. 7. 2017, výše repo sazby stanovená Českou národní bankou k uvedenému datu byla 0,05 % p. a. Výše úroků z prodlení je tedy u tohoto bezdůvodného obohacení, ročně 8,05 % (0,05 + 8 procentních bodů).

5. K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr dodatečně zastavil vedle řízení o úrazovém pojištění i řízení o pojištění zproštění od placení podle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 9 písm. a) zákona o finančním arbitrovi. Pokud v tomto rozhodnutí změnil výrok I. Nálezu nikoliv z důvodů namítnutých Navrhovatelem či Institucí, postupoval finanční arbitr podle § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když výrok I. Nálezu byl neúplný ve výčtu sjednaných připojištění, k jejichž řešení není finanční arbitr příslušný.

Finanční arbitr dále neshledal, že by ve věci určení neplatnosti Pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení Navrhovateli rozhodl věcně nesprávně z důvodů namítnutých

Institucí, a setrvává tak na svém právním závěru, že Pojistná smlouva je neplatná a že Instituce je povinna vydat Navrhovateli bezdůvodné obohacení.

S ohledem na skutečnost, že Pojistná smlouva trvá a Navrhovatel hradí pravidelné platby pojistného, rozhodl finanční arbitr o změně výroku III. Nálezu tak, aby zohlednil i pozdější platby, kterými se Instituce na úkor Navrhovatele obohatila. Navrhovatel tak má nárok na vydání bezdůvodného obohacení z neplatné Pojistné smlouvy ve výši 59.835,70 Kč odpovídající nepromlčenému pojistnému, které Navrhovatel uhradil do 10. 8. 2018. Finanční arbitr současně rozhodl o přiznání úroků z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 34.781,62 Kč od 2. 9. 2017 do zaplacení.

Na základě výše uvedené skutečnosti rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*in the case, that a decision on objections has been issued, the decision acquires legal force on the day of delivery of the decision on objections – note of the financial arbitrator*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Navrhovatel – datová schránka zástupce 79sgrxq
Instituce – datová schránka zástupce 5pcgssn

